

ב מררי פרק ח
רפסות ג ספריא
בסימן ג ד שם
ה שפתי קיב ו שפת
קלג ו תשובה
הרשביא ה ברכות טו
ט ראש בטר ברכות

הקם מהמשה, (מ) והיוצא (פ) מבית הכסא ומבית המרחץ והנוטל צפרניו והחולץ (כ) (מ) מנעליו, והנוגע ברגליו, והחופף ראשו, (נ) ויש אומרים אף החולץ (מ) בין (כ) המתים, ומי שנגע (כ) במת, (מ) יומי (מ) שמפליא (מ) בליו, והממשש מטהו, והנוגע (מ) בכנה, והנוגע בגופו (מ) בידו. יומי שעשה אחת מכל אלו ולא נטל אם תלמיד חכם הוא, תלמודו משתבח, ואם אינו תלמיד חכם (מ) יוצא מדעתו: יט. (מ) המקיז (מ) דם מהכתמים ולא נטל ידיו, מפחד שבקעה ימים. המגלה ולא נטל ידיו, מפחד שלשה ימים. הנוטל צפרניו ולא נטל ידיו, מפחד יום אחד. ואינו יודע ממה מפחד: כ. (מ) הרוחץ פניו ולא נגבם יפה, פניו מתבקעות או עולה בהן שחין, ורפואתו, לרחץ הרבה במי סלקא: כא. * צריך לזהר (מ) בתפלה או באכילה (ועין לקמן (ו) סימן צב סעיף ו (כ) (מ) וסימן קסד) שלא לגע בשוק ודרך ובמקומות המקבים באדם, לפי שיש שם (ס) מלמולי וצה (מלמולי וצה פרוש, והמא כעין שעורים קטנים), וכן שלא לחבך בראשו, אבל מקומות המגלים בראשו (מ) ובפניו (מ) ובמקום המגלה (ס) (מ) שפדורעותיו אין להקפיד: כב. (מ) אם אין לו מים, (מ) יקנה ידיו (מ) בצור או (מ) בצפר או בכל מיד מנקה ויברך

באר היטב

(ס) מבית הכסא. ירחץ תכף כמו בשחרית, סדר היס: (מ) מנעליו, בידיו: (מ) המתים. הנוטל ברכות, תשובת מהר"ל סימן כג. וכתב שיש לשל קדם שתפלה על הקברות, ורחצין שנית בשוכו לחצר בית הקברות, שהשרים מלין החוריים. ויש לרחץ גם הפנים, עין שם: (מ) בפת. והוא הדין המלין אותו, כגון אברהם. ונהגו להקפיד אם נגס אדם לבית אחר קדם שירחץ, ונהגו אבותינו תורה הוא, רמ"א ביומא דצה סימן שער: (מ) שפפליא בליו. אפלו לא קוצא כנה, כגון אברהם: (מ) וסימן קסד. דשם נתבאר אם עבר ונגע צריך לשל שנית ולחזור ולברך על נטילת ידים לאכילה: (ס) מלמולי וצה. ובקצה יש סכנה, דכל וצה סם הקות חרץ מועת הפנים, וסימן לדבר, בועת אפיק תאכל לחם, יורה דעה סימן קטז: (ס) שפדורעותיו. הנקרא אילין בויצין, ובצנורו עד הקוה, בית יוסף סימן צב, כגון אברהם: (מ) בצנור. או בקורה בין שהם מלכלכים בין

משנה ברורה

דמרי בקם מן המשה, וכל שכן באינה, מכל מקום להסתלק רות רעה (מ) צריך דוקא מים. ועין לקמן בסעיף קטן מא. ואין צריך שלש פעמים כי אם בקם מן המשה, (מ) ויש מחמירין בהולץ בין המתים ומשמש משתו דבעינן גם בן שלש פעמים. ובספר היכל הקדש מתמיר ביוצא מבית הכסא שלש פעמים, ובכגון אברהם סימן ז סתר דבריו: (מ) והיוצא מבית הכסא. אפלו (מ) לא עשה צרכיו, וכן (מ) מבית המרחץ אפלו לא רחץ שם, ומשום רות רעה שעושה באלו המקומות: (מ) מנעליו. משום שנוגע (מ) בידיו בעת התליצה, אבל בלא נגע בכתם אין צריך נטילה. והתולץ מנעליו ונוגע ברגליו ותופף ראשו (מ) אינו משום רות רעה, רק משום נקיות, על כן אין צריך למהר לשל ידיו תכף, מה שאין בן באינה דמשום רות רעה, ובכ"ל בסעיף קטן לת: (מ) בין המתים. (מ) בבית הקברות. וכתב מהר"ל סימן כג, שיש לשל קדם שיתפלל על הקברות, ורחצין שנית בשוכו לחצר בית הקברות, שרוחות רעות מלין התורין. ויש (מ) נוהגין או לרחץ גם הפנים: (מ) בפת. ואפלו מי שנגס אצל מת אחר או שהלך ללווה (מ) נוהגין בנטילה. ונתנו להקפיד אם נכנס אדם לבית אחר קדם שירחץ, ומהגא אבותינו תורה היא ורמ"א ביומא דצה שער: (מ) בליו. אפלו (מ) לא נגע בכנה, שלא קוצא: (מ) בכנה. ובפרעוש (מ) אפשר דבי בנקיון בעלמא: (מ) בידו. במקומות המשנפוט שיש בהם מלמולי וצה: (מ) יוצא מדעתו. עין באליה רבה דרועה לומר דנתלבש בו רות שטות ועל ידי זה יוכל לבא אחר כך לעברה, ובמאמר דאין אדם עובר עברה אלא אם בן נכנס בו רות שטות: יט. (מ) דם מהכתמים. ואפשר עלוקה ושקורין פי"קע"ס" או בייקע"ס" גם בן צריך לשל, (מ) וטוב להחמיר: כא. (מ) בתפלה. והוא הדין בשעה שהוא עוסק בתורה ובסימן צב סעיף ז בהג"ח: (ג) סימן צב סעיף ו. דנתבאר שם שאם עומד בתפלה ונזכר שנגע במקום משנה, די בנקיון עפר או שמתכף ידיו בכתל, דמה יעשה באמצע תפלה. ומהיה אם עומד עדין בקריאת שמע או בפסוקי דזמרה, (מ) צריך לילך ולשל ידיו: (גא) וסימן קסד. דשם נתבאר שאם עבר ונגע בתוך הסעדה צריך לשל ידיו שנית בדין, אך לענין ברכות על נטילת ידים, הסכמת רב האחרונים שלא לתור ולברך, עין שם במשנה ברורה: (גב) מלמולי וצה. עין ביומא דצה סימן קי דצריך לזהר מוצה, דכל וצה סם המנות תורץ מוצת הפנים, וסימן לדבר, בועת אפיק תאכל לחם: (גב) ובפניו. וכן בצנורו עד התזה וביח יוסף. וכתב במתחית השקל, דזה תלוי לפי מנהג המקומות אם הדרך להיות מגלה שם: (גד) שפדורעותיו. (מ) עד הפרק הנקרא (אילין בויצין). וכן אם הולך יתח ברגליו, אפשר דהוי בכלל המקומות המגלין ופרי מגדים בסימן צב: כב. (גה) אם אין וכו'. ואם יש לו מים, צריך לשל (מ) אפלו לתפלת מנהג וצרכי, אפלו אם אינו יודע לתן שום לכליה. ונתטילה יהיה בלא ברכה, כי לא תקנו ברכה כי אם בשחרית, וכדאיתא בסימן ז סעיף א. ואם אין לו מים, יש אומרים דיינו כהבא דינקה בכל מיד דמנקי, (מ) פן מדבק בהם איזה דבר מאוס או זמא. ועין לקמן בסימן צב וברגל במשנה ברורה: (גו) קנא ידיו. ואפלו (מ) היו מלכלכים בודאי, כגון שעשה צרכיו וקנה, גם בן מהני. ועין לקמן בסימן צב כמה צריך לתור אחר מים: (גו) בצפר. או (מ) שישפשף בטלית יבש. ודע, דנקיון, כיון שהוא עומד במקום מים, צריך לנקות כל היד, (מ) בין גבו ובין תוכו עד הפרק,

שער הציון

(מ) מן אברהם ופרי מגדים: (גב) אליה רבה בשם מקור חיים: (פ) ארצות חיים בשם פתח תשובות. ומסגן אברהם וכו' ב אין דעה להפך, וכמו שכתב הפרי מגדים שם: (סל) דהוא בכל מקום בבית הכסא: (סג) מן אברהם וארצות חיים ותנ"א: (סד) ארצות חיים: (סד) מן אברהם: (סה) ארצות חיים: (סו) מן אברהם: (סז) מן אברהם: (סח) עין בפערי תשובה ובארצות חיים: יט. (סט) פרי מגדים: כא. (ע) פרי מגדים: (על) מן אברהם: כב. (עג) בסימן רלג. (עג) מן אברהם בסימן צב סעיף קטן ג: (עד) מן אברהם: (עז) ארצות חיים בשם רדב"ז: (עז) פרי מגדים בסוף הסימן:

הריטוב: וקנא ידיו. תולעת מוצת נט. ג. כוונות דת. 4. תוסף.

לוח עמוד הידוע: יום ב כ סיון תשסב < יום ג איר תשסב < יום ד יב סיון תשסב < יום ה יח אדר תשעו < יום ו כר אדר א תשסב